

عنوان مقاله:

اثرات تغذیه میگو برافزایش میزان نیتروژن و فسفر در محیط استخرهای پرورشی میگوی سفید غربی (Penaeus vannamei)

محل انتشار:

مجله بوم شناسی منابع آبی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

حجت الله فروغی فرد - عضو هیات علمی / پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان

محمد رضا زاهدی - پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان

کیومرث روحانی قادی کلائی - پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان

غلامعلی اکبر زاده - پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان

رامین کریم زاده - پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان

خلاصه مقاله:

فعالتهای پرورش میگو می تواند منجر به افزایش مواد آلی و معدنی در پیکره آبی و تخریب زیست محیطی گردد. بر اساس اطلاعات بدست آمده از پرورش میگوی سفید غربی (Penaeus vannamei) در یک سیستم مدار بسته، فقط حدود ۳۱ درصد نیتروژن و ۱۵ درصد فسفر وارد شده از طریق غذا به تانک های پرورش، توسط میگو جذب می گردد و مابقی آن یا در رسوبات ذخیره شده و یا به صورت محلول در آب باقی می ماند. در یک استخر یک هکتاری با میزان تولید ۳ تن در هکتار و میزان FCR معادل ۱.۶۷، مقادیر نیتروژن و فسفر وارد شده به این استخر به ترتیب حدود ۲۸۳ و ۳۹ کیلوگرم خواهد بود که تنها حدود ۸۸ کیلوگرم نیتروژن و ۶ کیلوگرم فسفر از طریق میگو جذب و مابقی به محیط وارد می شود. یکی از روش های پالایش زیستی پساب مزارع پرورش میگو، انتقال این پساب ها به حوضچه قرنطینه (ته نشینی) قبل از ورود به محیط طبیعی و استفاده از فیلترهای بیولوژیک است. تصفیه پساب ها به صورت مرحله به مرحله توسط گروه های مختلفی از آبزیان از قبیل صافی خواران (دوکفه ای ها و بار ناکل ها)، پوده خواران (کرم های پرتار و خیار های دریائی) و گیاهان آبزی صورت می گیرد

کلمات کلیدی:

نیتروژن، فسفر، مزارع پرورش میگو، Penaeus vannamei، پالایش زیستی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1862630>

